Набік життя, журбо дрібна!
Набік, марні тривоги!
Крізь темний бір до ясних зір
Прорубую дороги.

Гримить топір, валиться бір,
Тріщать гнилі колоди,
То там, то тут на шлях падуть
Останні перешкоди.

І стогне бір, як дикий звір,
Кінчить життя прокльоном,
А там вгорі грядущі дні
Дзвенять побіди дзвоном.

Який то спів будучих днів
Для мого вуха милий!
Який при нім недолі грім
Марний, смішний, безсилий.

Ти, громе, бий! Ти, буре, вий!
Не знаю я тривоги.
Крізь горя бір у щастя двір
Прорубую дороги.